

Hồi 90

Câu Chuyện Máu Tanh

Bán Bán Kiếm Khách không nói gì nữa, kêu xoẹt một tiếng vung kiếm tấn công nhanh như cắt, chiêu thức quỷ quyết lợi hại vô cùng, khiến người trông thấy phải rợn tóc gáy.

Trần Gia Lân giật mình kinh hãi lấy công làm thủ lập tức đánh ra chiêu Vạn Phương Cũng Phục cái thế vô song ấy.

Hai binh khí chạm nhau kêu keng một tiếng điếc tai. Cả hai song song thụt lùi ra sau một bước, trông tình hình hai bên không phân thắng bại, chẳng biết Bán Bán Kiếm Khách cố ý nhượng bước, hay là công lực của y chỉ đến đây mà thôi.

Trần Gia Lân nhủ thầm: “Nếu như công lực của đối phương chỉ như vậy, thì mình đủ sức giết y”.

Bán Bán Kiếm Khách cười há há một tiếng nói:

- Quả nhiên công lực của thiếu môn chủ bất phàm, bội phục, bội phục vậy!

Bấy giờ Mẫu Đơn lệnh chủ mới thở phào một cái nhẹ nhõm.

Kim Hoa sứ giả pha trò nói:

- Hôm nay hạ tọa cũng được mở mắt chiêm ngưỡng kiếm thuật của thiếu môn chủ.

Trần Gia Lân nói:

- Quá khen thế thôi, đây cũng là Phỉ tôn giả vị tình nương tay đấy!

Mẫu Đơn lệnh chủ khoát tay nói:

- Được rồi, hãy tra kiếm vào bao nào.

Cả hai người song song tra kiếm vào bao, nhưng sát khí vẫn còn sôi sùng sục trong lòng Trần Gia Lân, hấn cố đè nén không cho bộc lộ ra ngoài.

Mẫu Đơn lệnh chủ lại nói tiếp:

- Gia Lâm, phen này con ra Nam Xương làm việc, có lẽ Phỉ tôn giả sẽ ra đó tiếp sức con, với công lực của hai người ắt phải thành sự không sai.

Nói xong, bà ta cười thật đắc ý.

Đây là nụ cười gian hùng, lòng Trần Gia Lâm bỗng trầm xuống.

Hình như Bán Bán Kiếm Khách lấy làm ngạc nhiên nói:

- Thiếu môn chủ đến Nam Xương làm việc sao?

Mẫu Đơn lệnh chủ gật đầu nói:

- Đúng thế! Kinh nghiệm giang hồ của Phỉ tôn giả lão luyện hơn, nếu có người hợp lực làm việc, mong tôn giả cố gắng cho. Nên mưu tính cho kỹ sau đó mới hành động, chỉ được thành công, cấm không được thất bại.

Bán Bán Kiếm Khách cúi người nói:

- Hạ tọa sẽ dốc toàn lực không sai.

Quả thực trúng ý Trần Gia Lâm, hắn đang lo rằng không có cơ hội báo thù cho Vũ Diễm Hoa, nếu bây giờ hành động chung với Bán Bán Kiếm Khách, đúng là trời không phụ lòng người.

Hắn suy nghĩ đến đây, nói:

- Mẹ, hài nhi xin cáo từ.

- Có thật con không bằng lòng vào trang ư?

- Vâng!

- Ô! Quả thật tâm tính của người niên thiếu khó lường hết sức. Thôi được, con ra Nam Xương làm xong việc sau đó hãy tính, phải rồi còn một điều phải căn dặn con...

- Xin mẹ cứ nói.

- Con còn nhớ người từng giả mạo con không?

Trần Gia Lâm khẽ gật đầu nói:

- Vâng, con vẫn còn nhớ, có gì chẳng?

- Nếu có cơ hội, con phải tiêu diệt ư.

Trần Gia Lâm giật nảy người lên, khẽ gật đầu nói:

- Hài nhi xin ghi nhớ điều này.

oOo

Vừa đến Nam Xương, Trần Gia Lân vào khách điểm nghỉ ngay, mặc dù hấn ăn mặc trang phục ngư gia, thế nhưng hấn nghỉ tại khách sạn sang trọng, vào khách điểm chẳng bao lâu đã có đệ tử Thiên Hương môn tới liền lạc ngay, họ chưa nói nhiệm vụ ra, hấn cũng chẳng hỏi làm gì.

Sau khi đệ tử liền lạc đi khỏi, hấn cảm thấy ngồi tại khách điểm hơi buồn bã, thế rồi hấn đi ra ngoài dạo phố đêm.

Trần Gia Lân đi lang thang trong phố, đã rẽ vào một con hẻm ngang mà hấn cũng không để ý gì cả, một cổng tường rất khí phái hiện ra trước mắt, hấn sực nghĩ ra chẳng phải nơi đây chính là chỗ Cổ Hồng Liên đã nương thân nơi đó ư?

Tại sao mình lại đi vào chốn này vậy. Cổ Hồng Liên huệ chất đan tâm, võ công bất phàm, tại sao nàng lại gửi thân vào chốn phong trần?

Nàng hữu ý với mình, tiếc rằng mình vô tâm.

Hấn đang còn suy nghĩ, ở xa xa đằng góc tường rào bỗng có tiếng kêu xít vang tới, Trần Gia Lân bất giác động lòng, lập tức phi thân nhảy sang bên đó. Lại nghe đối phương kêu xì một tiếng nữa, hấn phóng mắt nhìn trước bất giác ngẩn người ra tại chỗ, té ra là Huyết Thủ Thiếu Đông.

Quả thật nhân sinh hà xứ bất tương phùng, không ngờ lại gặp gã tại nơi đây.

Huyết Thủ Thiếu Đông chấp tay nói:

- Trần lão đệ, ngươi đến thăm Cổ cô nương đó ư?

Mặt mày Trần Gia Lân nóng bừng lên, nói:

- Phan huynh nói đùa thôi, tiểu đệ dạo phố vô tình đi đến đây, lúc nãy Phan huynh lên tiếng kêu gọi, có điều chỉ chỉ giáo chẳng?

Huyết Thủ Thiếu Đông cười thần bí một tiếng, đưa mắt liếc nhìn hai bên hẻm một cái, nói:

- Ngươi đến thật đúng lúc, kịp thời dự tường hát này...

Trần Gia Lân ngạc nhiên nói:

- Tuồng hát gì ư?

Huyết Thủ Thiếu Đông mỉm cười nói:

- Người cứ xem qua là biết liền, bây giờ chúng ta hãy vào Phụng quán.

Trần Gia Lân cau mày lại nói:

- Phụng quán ư? Đến thăm Cổ Hồng Liên cô nương chăng?

Huyết Thủ Thiếu Đông gật đầu nói:

- Đúng thế!

- Phan huynh bảo rằng có tuồng hát hay.

- Phải, sắp kéo màn rồi đấy!

- Tuồng hát thế nào?

- Xem xong thì biết ngay, thế nhưng ta phải thanh minh trước, chỉ được xem, cấm không được động thủ.

Trần Gia Lân đưa cặp mắt nghi hoặc quét nhìn Huyết Thủ Thiếu Đông một cái, nói:

- Được, vậy thì chúng ta vào chứ?

Huyết Thủ Thiếu Đông nói khẽ:

- Chúng ta lặng lẽ leo vào, chớ làm kinh động bên trong.

oOo

Đèn đuốc trong Phụng quán sáng trưng, có một bàn tiệc rượu được bày ở giữa tiểu khách sảnh, Cổ Hồng Liên ngồi một mình cứ thỉnh thoảng cau mày, hình như chờ đợi người nào đến, bực mình lắm thì phải.

Chẳng mấy chốc, ngoài vườn hoa sát cửa viện có một tiếng kêu to vang tới:

- Tả gia giá lâm!

Gương mặt Cổ Hồng Liên hiện ra một nét cười lạnh lùng, đồng thời ngồi dậy thoăn thoắt bước ra cửa khách sảnh.

Một tiểu tỳ áo xanh tay cầm đèn lồng dẫn một văn sĩ trung niên mặc áo gấm đi vào, đối phương là một mỹ nam tử rất có phong độ.

Đi tới phía trước cửa khách sảnh, tiểu tỳ tay cầm lồng đèn liền lui sang một bên, Cổ Hồng Liên mặt lộ vẻ cười thật tươi, cúi người hành lễ nói:

- Tiểu nữ nghinh tiếp Tả gia!

Văn sĩ trung niên cười ha há một tiếng nói:

- Làm phiền cô nương đợi hơi lâu vậy!

Cổ Hồng Liên nghiêng người nghiêm túc nói:

- Mời Tả gia vào!

Khi vào trong khách sảnh, văn sĩ trung niên được mời ngồi trên chiếc ghế thượng tọa, Cổ Hồng Liên thì ngồi một bên, cầm bình rót rượu, sau đó nâng ly nói:

- Xin kính Tả gia một ly!

Văn sĩ trung niên mỉm cười nâng ly lên nói:

- Xem như ta kính Cổ cô nương vậy!

Hai người cạn ly, Cổ Hồng Liên lại rót đầy ly nữa.

Bấy giờ tiểu tỳ xách lồng đèn nọ đã lẳng lẳng ra khỏi tiểu viện.

Văn sĩ trung niên đưa mắt nhìn Cổ Hồng Liên, mỉm cười nói:

- Này Cổ cô nương, Tả mỗ có câu nói mạo muội, chẳng biết cô nương có bằng lòng nghe hay không?

Cổ Hồng Liên động đũa gấp thức ăn trước, sau đó cười tủm tỉm một tiếng, nói:

- Không dám, có điều chi Tả gia cứ việc chỉ giáo, tiểu nữ tử lẳng tai nghe ngóng đây!

Văn sĩ trung niên nghiêm sắc mặt lại, nói:

- Cổ cô nương xuống bần mà không nhor, quả thực khiến mọi người phải kính phục, với tài hoa của cô nương lại nương thân trong chốn phong trần như thế, quả thật khiến người thương tình, cô nương có ý tòng lương chăng?

Mặt mày ủ rũ, Cổ Hồng Liên nói giọng u oán:

- Mặc dù tiểu nữ tử từng suy nghĩ như vậy, thế nhưng không dám...

- Tại sao vậy?

- Với xuất thân của tiểu nữ làm sao tìm được đối tượng thích hợp...

Văn sĩ trung niên nhún vai nói:

- Cổ cô nương cảm thấy Tả mỗ này... có xứng đáng chăng?

Cổ Hồng Liên lắc đầu nói:

- Tả gia nói đùa nữa, thiếp... nào xứng đáng!

Văn sĩ trung niên nghiêm túc nói:

- Cổ cô nương, ta tình thật đấy, trung niên mất vợ, không con cái, từ khi gặp phải cô nương, chẳng lúc nào mà không tưởng niệm nàng, hình như cảm thấy rằng có duyên phận với cô nương, chắc cô nương không cho rằng Tả mỗ chẳng duyên phận chứ?

Cổ Hồng Liên cười e lệ một tiếng nói:

- Tả gia, mời nào, kéo thức ăn nguội mất ngon đấy!

Văn sĩ trung niên mỉm cười nói:

- Ngồi đối diện với mỹ nhân như cô nương đây, rượu ngon chưa vào miệng thì lòng đã say trước, dù thức ăn có nguội cũng không hề chi, mời nào!

Họ ăn uống một hồi, hai má Cổ Hồng Liên ửng đỏ trông càng đẹp hơn, quả thực y như một đóa hoa hồng thùy liên.

Văn sĩ trung niên bỗng nắm chặt cổ tay mềm mại của Cổ Hồng Liên nói:

- Cổ cô nương, quả thực... ta rất mến nàng, chẳng hay cô nương bằng lòng kết duyên cùng ta chăng?

Cổ Hồng Liên cười tủm tỉm một tiếng, nói:

- Có thật Tả gia đã thương mến cô gái phong trần này chăng?

- A!

Văn sĩ trung niên kêu lên một tiếng, nói:

- Cổ cô nương giữ thân như ngọc, không thể nào luận chung với hạng nữ tử phong trần tầm thường được cả, nàng chớ nói như thế.

Cổ Hồng Liên cúi đầu xuống, hình như đang đắn đo suy nghĩ, một hồi thật lâu, sau đó ngược đầu lên nói:

- Tả gia, thiếp ngại rằng...

- Nàng còn ngại gì nữa?

- Những năm gần đây thiếp đã nghe những mẩu chuyện gặp người mới quên người cũ nhiều rồi...

Văn sĩ trung niên cười há há nói:

- Hồng Liên, nàng quá lo xa, ta có thể tuyên thệ trước ngọn đèn...

Cổ Hồng Liên đỏ mặt nói:

- Không, đừng tuyên thệ làm gì, thiếp luôn luôn sợ nghe những lời thệ độc, chỉ cần... chàng thực lòng là được rồi.

Văn sĩ trung niên không còn tỏ ra chính phái như lúc nãy nữa, gả buông tay ra, quàng vào vai nàng, cười hí hí nói:

- Phải, phải, chỉ cần thực lòng, nàng là một kỳ nữ tử, nên mới có cao kiến như thế.

Dứt lời, gả tự tay rót đầy ly rượu đưa gần môi nàng, nói:

- Uống một ly nữa nào!

Cổ Hồng Liên e thẹn miễn cưỡng uống hết ly rượu, sau đó cũng nâng chiếc ly của mình lên, nói:

- Tả gia, thiếp cũng kính chàng một ly!

Văn sĩ trung niên đưa cặp mắt khao khát nhìn nàng một cái, nghiêng đầu kề miệng vào ly hớp từ từ, nói:

- Rượu ngon, rượu ngon hết sức, trong ly này có dịch miệng của nàng mùi vị lại trở nên tuyệt hơn há há há.

Cổ Hồng Liên tròn mắt liếc gả một cái, mặt lộ vẻ nũng nịu.

Văn sĩ trung niên thừa thế kéo nàng vào lòng, đưa lỗ mũi ngửi trên mái tóc tơ của nàng một hồi.

Cổ Hồng Liên vẫy mạnh một cái, nhưng lại bị gả ôm chặt hơn nữa, nói giọng nũng nịu:

- Tả gia, chớ làm thế, thiếp... sợ nhột!

Văn sĩ trung niên cười đắc ý nói:

- Được, nàng sợ nhột ư... há há há!

Cổ Hồng Liên nhắm hai mắt lại, nói giọng u oán:

- Tả gia, thiếp sức nghĩ lại một câu chuyện...

- Câu chuyện gì vậy?

- Ô, đây là một câu chuyện rất hào hứng, cách đây hai năm về trước, xảy ra tại phụng quán này!

- Nay Hồng Liên, chúng ta chớ kể chuyện năm xưa, đánh mất ý nghĩa đêm lành đẹp tối nay.

Cổ Hồng Liên lắc đầu nói:

- Không, thiếp muốn kể, chàng có bằng lòng nghe chăng?

Văn sĩ trung niên đành gật đầu nói:

- Thôi được, nàng cứ kể đi!

- Buông tay để thiếp ngồi dậy mới kể được nào?

- Như vậy không kể được sao?

- Không, thiếp phải ngồi dậy mới kể!

Văn sĩ trung niên cười tà dâm một tiếng, hôn lên má nàng một cái, sau đó mới chịu buông tay.

Cổ Hồng Liên ngồi ngay ngắn, chỉnh lại mái tóc rối bù, đưa mắt nhìn văn sĩ trung niên khẽ cười một tiếng, nói:

- Thiếp xin kính chàng một ly nữa, sau đó bắt đầu kể chuyện!

- Được, được, hai ta cùng uống thêm một ly nữa nào!

Thế rồi hai người nâng ly nốc một hơi cạn.

Nụ cười trên mặt Cổ Hồng Liên biến mất, trầm giọng nói:

- Bây giờ thiếp bắt đầu kể chuyện, cách đây hai mươi năm, tại thành Hàng Châu xuất hiện ba kiếm thủ thanh niên hai nam một nữ, họ là sư huynh muội với nhau. Nữ nhân là lão nhị, sư huynh đệ của nàng được người đời gọi là Ngọc Diện Song Kiếm Khách, người nữ thì rất xinh đẹp, ngoại hiệu là Vân Trung Thái Phụng.

Khi nghe kể đến đây văn sĩ trung niên bất chợt giật bắn người lên, hình như vừa bị ông ruồi chích phải một cái, mặt mày đại biến sắc, nói giọng xúc động:

- Nàng nghe từ đâu câu chuyện này vậy?

Cổ Hồng Liên cau mày nói:

- Tả gia, chàng giữ im lặng nghe thiếp kể tiếp nào, câu chuyện này rất động lòng người...

Cô ta nói tới đây dừng lại giây lát, sau đó kể tiếp:

- Hai sư huynh đệ thấy đều chung tình với nàng Thái Phụng đồng môn này, nói cho đúng thì nàng chỉ được gả cho sư huynh, chứ không thể lấy người sư đệ nhỏ hơn nàng ba tuổi. Thế rồi sư tỷ trở thành sư tẩu, người sư đệ này có lòng dạ thâm trầm, giả hận ghen cực độ, thế nhưng không biểu lộ bên ngoài, vì lý do có một mối quan hệ kỳ diệu như vậy, cho nên sư huynh tẩu luôn lấy làm áy náy trong lòng, và càng thương mến tiểu sư đệ này hơn...

Văn sĩ trung niên lớn tiếng nói tiếp:

- Chớ kể nữa, vào thời điểm này lại kể chuyện giang hồ không thích hợp chút nào cả.

Cổ Hồng Liên mỉm cười, nói giọng ôn tồn:

- Câu chuyện kết thúc chiết động lòng người. Tả gia hãy nhẫn nại nghe thiếp kể xong nào.

Da mặt văn sĩ trung niên co rút vài cái không nói gì hết.

Thế rồi Cổ Hồng Liên lấy làm cao hứng kể tiếp:

- Sư huynh muội tân hôn được khoảng một tháng, bỗng nhiên sư huynh nhận được một thiệp mời vô danh, đối phương chỉ đích danh đòi khiêu chiến với Ngọc Diện Song Kiếm Khách, thế rồi hai sư huynh đệ cùng nhau đi dự ước hẹn, kết quả...

Văn sĩ trung niên nói giọng hốt hải:

- Kết quả thế nào?

Mặt mày Cổ Hồng Liên cũng biến sắc luôn, hai mắt đỏ ngầu, hạ thấp giọng nói:

- Kết quả, sư đệ mang xác chết của sư huynh trở về, người sư tẩu bỗng gặp biến cố này, lòng đau như cắt không muốn sống nữa, người sư đệ khuyên can hết lời và tuyên thệ rằng quyết phải trả thù cho sư huynh, thế rồi hai sư tỷ đệ song song thượng lộ truy tìm thù gia...

Gương mặt văn sĩ trung niên lạnh như tiền nói:

- Sau đó trả thù được chăng?

Cổ Hồng Liên ôm mặt nghiêng rống nói:

- Chàng hãy nghe thiếp kể nào! Hai sư tử đệ từ Hàng Châu đến Nam Xương, chẳng thấy hình bóng thù gia đâu cả, sư tử vì bi thương quá độ đến nỗi phát bệnh tại khách điểm, một hôm người sư đệ thừa lúc sư tử ngủ say đã chà đạp nàng...

Văn sĩ trung niên lấy tay áo lau mồ hôi trán, nói:

- Chốn thiên hạ lại có hạng người vô liêm sỉ đến thế, nhưng người sư đệ này cũng từng theo đuổi sư tử, mặc dù y trở thành sư tẩu, song sư huynh đã thọ nạn, hai người có kết hợp cũng được thôi...

Cổ Hồng Liên cảm phần nói:

- Thế nhưng sự việc lại chẳng xảy ra như vậy, người sư đệ có lòng dạ lang sói nọ sở dĩ làm ô nhục sư tẩu chỉ vì trả thù trước kia không được nàng đáp lại tình yêu mà thôi.

- Căn cứ vào điều gì mà nàng lại biết như thế?

- Chàng hãy nghe thiếp kể tiếp. Sau khi gã làm ô nhục sư tẩu và phế hết võ công nàng, mang đến nơi đây bán thân nàng làm kỹ nữ tại phụng quán này. Sau khi gã đạt được mục đích liền bỏ đi, sư tẩu gã vốn muốn nhất tử kết liễu mạng sống, nhưng lại phát hiện mình đã mang thai, chính là kết tinh giữa nàng và sư huynh, thế rồi...

Cổ Hồng Liên kể tới đây nghiêng răng kêu ken két, sau đó lại kể tiếp:

- Vì cốt nhục trong bào thai, nàng đành phải chịu nhục sống tiếp, đến bây giờ nàng mới sực vỡ lẽ ra không hề có ai khiêu chiến cả, chính sư huynh đã bị sư đệ sát hại.

Cổ Hồng Liên nói tới đây, hai mắt tia ra luồng sát khí kinh người.

Văn sĩ trung niên bỗng đứng phắt dậy, nói giọng lạnh lùng:

- Nay Cổ Hồng Liên, ngươi cũng là người giang hồ rồi?

Cổ Hồng Liên nghiêng răng kêu ken két nói:

- Chớ vội làm gì, câu chuyện chưa kể hết đâu. Sau khi mang thai đủ ngày đủ tháng, sư tử nọ hạ sinh một nữ hài nhi, hy vọng nàng hoàn toàn bị phá vỡ, nhưng nàng không thể bỏ lại cốt nhục thân tình, thế rồi nàng chịu nhục sống tiếp để nuôi dưỡng nữ nhi. Đến năm nữ nhi được tám tuổi, vì chịu khổ nhục quá sức cuối cùng ngã bệnh nằm xuống, kết thúc cuộc đời bị thảm.

Nàng kể đến đây, nước mắt cứ chảy ròng ròng xuống.

Văn sĩ trung niên nghiêng răng nói:

- Cổ Hồng Liên, chẳng lẽ ngươi... chính là...

Cổ Hồng Liên đã chiếc ghế một cái văng ra ngoài, đứng phắt dậy, nói giọng giận dữ:

- Này, Tả Thu Sinh, không sai chút nào, ta chính là nữ hài nhi bất hạnh sống từ bé đến lớn trong kỹ viện nọ đây. Vân Trung Thái Phụng là mẹ của ta, lão nhân gia người tắt thở trong căn phòng này đây, đại sư huynh Thượng Quan Cung mà người đã giết chính là cha của ta, ta không phải tên là Cổ Hồng Liên, mà ta tên là Thượng Quan Tiểu Phụng, người nghe rõ rồi chứ?

Giương mặt của Tả Thu Sinh co rút biến cả hình dạng, hai mắt gã bắn ra luồng hung quang ghê rợn, hình như trong bỗng chốc gã đã biến thành một con người khác, một hồi thật lâu, mới thốt ra một câu nói:

- Người muốn sao đây?

Cổ Hồng Liên - không, nên gọi là Thượng Quan Tiểu Phụng mới đúng - nàng nghiêng rặng dần từng tiếng nói một:

- Tả Thu Sinh, một người sống mà làm tổn thương đến thiên lý, sớm muộn gì cũng phải đền tội thôi.

Tả Thu Sinh cười nham hiểm một tiếng nói:

- Này, tiểu tiện nhân kia, người buộc ta giết người đó ư?

- Giết ta ư? Há há há

Nàng cười, nàng buông tiếng cười như điên như cuồng, tiếng cười nọ khiến người nghe thấy phải rợn tóc gáy, trong tiếng cười như điên như khùng tràn đầy sát khí kinh người.

Tả Thu Sinh giờ song chưởng lên nhưng không đánh ra, cũng ngay lúc gã vung song chưởng lên, trên mặt gã lộ ra một thần sắc đau đớn, hai bàn tay cũng từ từ buông xuống ôm vào bụng, nhưng hai mắt lại tia ra một đạo hung quang oán độc y như cặp mắt độc xà.

Nghiến răng mím môi nói:

- Tiểu tiện nhân, người bỏ độc vào rượu thịt thức ăn ư?

Thượng Quan Tiểu Phụng trợn ngược hai mắt lên lắc đầu nói:

- Đúng thế, ta đã hạ độc. Ta chờ đợi bao nhiêu năm trời mới được ngày hôm nay, Tả Thu Sinh người sẽ chết từ từ...

Dứt lời nàng lại buông tiếng cười tiếp, nước mắt cũng theo đó mà chảy xuống luôn.

Tả Thu Sinh quát kêu một tiếng, phi thân lao tới nhanh như cắt, Thượng Quan Tiểu Phụng nghiêng mình sinh một bên, đồng thời khẽ đánh ra một chưởng.

Kêu ùng một tiếng!

Tả Thu Sinh té ngã ra đất, gã bắt đầu rên rỉ, kẻ đó lăn lộn dữ dội trên đất, thân người co rút mảnh liệt, hai bàn tay cứ cào cấu dưới đất, đến nỗi gãy cả móng tay chảy máu ra luôn.

Thượng Quan Tiểu Phụng cứ khóc thút thít và thỉnh thoảng lại thốt ra hai tiếng cười rùng rợn.

Tiếng rên rỉ dần dần trở thành tiếng thở hổn hển, y như một con dã thú bị thương nặng sắp chết, tứ chi bắt đầu co rút, miệng mũi sùi bọt máu trông thật ghê gớm.

Bấy giờ có hai bóng người xuất hiện ngoài cửa phòng.

- o O o -